

Smrt Ulrika II. Celjskega

9. novembra 1456 je v Beogradu pod meči zarotnikov padel Ulrik II., poslednji moški predstavnik iz slovite rodbine grofov in knezov Celjskih.

Ulrik II je bil leta 1456 na vrhuncu moči. Bil je ban na Hrvaškem in v Dalmaciji, tik pred smrtjo je bil imenovan še vrhovnega poveljnika in državnega namestnika na Ogrskem. Rodbina Hunyadi je bila s tem dejanjem potisnjena ob stran in ni dvoma, da je v tem času dozorela ideja o atentatu na Celjana.

Ladislav Hunyadi je v Beogradu pripravil vse potrebno za sprejem kralja in Ulrika, ki sta se napotila tja z vojsko. Posadka v Beogradu je bila zvesta Hunyadijevcem, poveljevala pa ji je Ladislavov stric po materini strani Mihael Silagji. Ulriku so svetovalci menda svetovali naj ne hodi v Beograd, toda navkljub temu se je Ulrik skupaj z mladim kraljem Ladislavom ter nemškimi in češkimi četami napotil proti Beogradu.

Skozi trdnjavska vrata je poleg Celjana in kralja smelo vstopiti samo majhno spremstvo. Ulrik je menda slutil, da se pripravlja zarota, zato naj bi že ponoči oblekel železno srajco. Naslednje jutro po maši je Hunyadi pozval Ulrika na pogovor. Očitki o sovražnem postopanju in grabežljivosti so sprožili spopad. Ulrik se je hrabro branil z mečem. Ranil je Hunyadija po roki in glavi in Silagjija po rami.

Kronist Celjske kronike je zapisal: »V tem so se odprla sobna vrata in skozi so pritekli tisti, ki so jih bili poskrili, z meči in ščiti, in so plemenitemu celjskemu knezu prizadejali globoke rane na glavi in po nogah. Ko so ga do kraja pobili, so ga položili na mizo in mu odsekali glavo. Glavo so skrivali pet dni, tedaj so jo spet pokazali.«

Ulrikovo truplo so Ogrji šele po nekaj dneh izročili vojski, ki je taborila pred mestnimi vrati. Položili so ga v krsto in prepeljali v Celje, kjer ga je sprejela kneginja Katarina in gospodje, vitezi, hlapci in služabniki. Po tridesetih dneh je v celjski minoritski cerkvi sledila pretresljiva pogrebna svečanost. Pred vsemi, ki so pristopili, je stopal oklepnik.

»In ko se je opravilo darovanja praporov, ščitov, čelad in konj, se je ta oklepnik vrgel na tla. Tedaj je nekdo presunljivo in na ves glas kričal oklepniku: Danes grofje in nikdar več. In to je zaklical trikrat in nato na njem zlomil prapor. Tedaj se je v celjskem samostanu dvignila neznanska žalost in jokali so žene in možje, da tega nihče ne more zadosti popisati.«